



FEKETE VINCE (1965) Kézdivásárhely

FEKETE VINCE

Halálgyakorlatok

SZÖVEVÉNYES EREZET

Hová lett anyám emlékezete? Kiürítették az összes szobákat, a konyhát, a kamrát. Eltűntek addigi élete tárgyai. Ruhái a szekrényekből, kamrájának kellékei, a függönyök a szobákból, a bútorok, székek, az asztalok. Kongó, üres helyiségek mindenfelé. Csak a szagok, illatok maradtak meg, az anyagok suhanása éjjel, a szájpaddás örömei, az ízek, a hallás, ahogy zizeg az együtt ültetett körtefa a tornác előtt, a szinte az egész látóterét betöltő szövevényes érzet, ahogy tekintetével kiválaszt egy pontot, és az ablakon át követi az ágak vonalát, az egész labirintusrendszer, amit bejár a szemével, a padló ismerős csikordulása, a reccsenés (hallod, apád!), ahogy belép az ajtón, a szekrény szaga, a bejáratú vaskapu csattanása (jön valaki!), az érintés, a bőr emlékezete, te vagy, fiam? A felszín alatt rég elmerült gyermekkor, miként vízzel elárasztott falu körvonalai, szétmálló falak, lépcsők, kövek, téglák. Kitért ajtajú, egymásba nyíló szobák és dombok és rejtett mélyedések. Idomok, víz alatti kérégek, amelyekkel a külvilág számára észlelhetetlen frekvenciatartományokban kommunikál. Hang és visszhang, tátongó falak és süket, hőttsüket tófenék.

PÁRA

Amikor a műtét után beléptem hozzá a kórterembe, jobb oldalán fekve, összekuporodva találtam az ágyon. Nem szuszogott, nem remegett. Odahajoltam hozzá, kerestem a lélegzetét, mint gyermekkoromban, a tükörrel, amikor halottat játszottunk unokatestvéremmel, de nem találtam sem a száját, hisz kezével szorosan eltakarta, sem a szemét, mindkettő le volt ragasztva. Valami furcsa piros pizsamanadrág és pizsamafelső volt rajta, feje beroskadva a párnába, és alig észlelhetően egész testében vacogott. Teste, mintha minden keménységet kiszűrtek volna belőle, rebbenő, kis piros halom. Odabújtam hozzá, mint gyerekkoromban ő, egy ilyen vagy hasonló kórterem ágyán, és magamhoz vontam, gyengéden szorítottam, hogy érezze, hogy itt vagyok, ahogy ő ott volt akkor, negyven éve, nekem, ott, ahogy ő.

SZELLŐ

A szavak jelentése vajon eléri értelmét? Vagy csak csupán átfut a tudatán, mint a víz tetején a szél, ahogy megborzolja észrevétlen a felszínt, hogy ott vagyok, mint egy gyengéd légmozgás, ami végigsimít a fűszálak hegyén. Csak a hang, a rezgés, a zengés egy számára ismerős hangszóttas sok-sok szálaként. Áradnak befelé a pórusain, az apró, láthatatlan kapukon a hangok. És üdvözült mosollyal, előrebillent fejjel lebeg a teste ebben a finom hullámmásban.

EGYETLENEGY

Kedd, szerda, csütörtök, vasárnap egyetlen folyamként áramlik át rajta. Nem tartja számon őket, nincsenek ide-oda elágazások. Csak az állandó áramlás, csak a visszatartatlan hullámmás van. És az érzetek, hogy hideg van, meleg van, gyors vagy lassú valami. Hömpölyög benne az idő méltóságteljesen, a pillanatok teljesen azonosak, nincs folytonosság. Nincs előző, és nincs következő. Csak az Ez van, ez az Egyetlenegy.

APÁLYDAGÁLY

Mintha valahonnan örvénylő léghuzat vágna be, felkavarja az orra előtti levegőt, fölveti a fejét, megpróbálja áteresztetni az orrrlyukain ezt a valahonnan, valamilyen nyílt térből becsapó áramlást. Kúszik előre, egyenletesen előre, hátára folyik valami, egyenletesen folyik, érzi, ahogy esnek rá azok a cseppek, érzi a ritmust is, azt a belső ritmust, mintha lélegzés lenne... Megfeszíti a mellizmait, és előrébb húzza magát, előrelöki egy ismeretlen erő is, segíti, segítséget nyújt, de tudja, érzi, ezt neki kell megtennie, szinte csak a feje, a vállai mozdulnak a nyílt térség felé, a teste, a lábai mozdulatlan követik a mozgást. Előrefigyel, hiszen oda, a másik oldalra kell eljutnia a jó melegeből, oda, arra a tápláló, élet- és életadó helyre, újra megfeszíti mellizmait, majd az összes izmát, és velük együtt az inakat is, és az egész testét, miközben karcolja, szívja, vonja, húzza testét az az erő, apró, remegő csusszanásokkal halad, nyaka hosszan előrefeszül, szemei kiguvadnak, nyöszörög és vicsorog benne a hang, hernyók másznak a testébe, fúrják, rágják, marják. Szemei kitágulnak, koponyája összeroppan, kapálózna, de nem tud, áramlik vissza izmaiba a kölcsönerő, a fény, az ég felé fúrja orrát, most már mindenhol fény, fáj a teste, folyamatosan és tompán, gyomrában sajog az éhség, torkában perzsel a szomjúság, és fényt lát, sértő fényt, és kezeket érez, és boldog sikoltást hall...

Aztán kinyitja szemét, néhány pillanatig fülel,
hogy nem álmából hozta-e magával ezeket a
fenyegető, ismeretlen eredetű, tompa puffanásokat,
mert közelebbről, egyre közelebbről érkeznek
a zajok, imbolyogva viszik, víz alá tartják, mérlegre
teszik, simogatják, becézgetik, karjára szalagot tesznek,
adatokat írnak, majd rongyokba, ruhákba csomagolják,
öltöztetik, babusgatják... És akkor elerednek
szépen, lassan a könnyei, saját sírására ébred...

ERDÉSZ ERIKA, Cím nélkül 1-2., 2019

